

гокато се суетеше тук, чу как човекът с фенера крещи и боботу отвън.

В лош час осъзна, че може да я прескочи. Скочи с единия крак на оградката и тогава му просветна, че отстрани, откъм главата ръмжат нечи блестящи остри зъби. Успя само да се отгръпне, но в същия миг почувства свиреп зашеметяващ удар като с дебела главня.

И в двете му очи, а особено в дясното, плисна огромно огнено слънце. С блясъка си изгори първо всичко наоколо, после рукна в черепа му и го среса на хиляди болезнени треперливи нишки.

Кямил полетя от оградата като тежък мръсен парцал за миене на кръчмарски подове и веднага потърси спасение в безсъзнанието.

Точно отсреща на входа на кино „Ядран“ на площад „Република“ се суетеше тълпа. Високо горе се шаренееше афиш с красива жена по бански костюм. Под фигурата пишеше: Бал върху водата.

Моята, помисли си той, не беше по-слаба от тая.

Не виждаше добре и с черните си длани, които миришеха на ималин, внимателно избърса най-напред здравото, а после влажната опразнена гунка на изваденото око. Белегът на слепоочието и носа му не беше голям, но половината му глава беше все пак спяла.

Във вдлъбнатинката, там, където започват клепачите, се събираше бяла слузеста течност, която правеше неприятно впечатление.

Добре го бяха подредили.

Като насън и сякаш не го засяга особено, силно омекотено и забавено, Кямил чуваше някакви гласове и усещаше някакво грусане и гърпане. В един момент му се стори, че долавя как нещо под тялото му скърца и скрибуца, сякаш го носят някъде. Главата му се е надула колкото голяма бяла тиква, в която забиват меки гумени подкови.

Мечка гържи Цветко за юлара пред вратата на Влайковата ковачница на глухата уличка „Хайдук Велко“ и го упреква:

- Къде се губиш, Цветко е обосял!

Но в ковачницата кънти от мехове и чукове и шумът му пречи да намери изхода. Решава, че това е тѝй, защото се намира в собствената си глава, която, разбира се, няма врата. Все пак някъде в сумрачната работилница забеляза и забързания Влайко, едно време негов редовен клиент

пред „Синджелч“ и понечи да го попита нещо, което му се струваше страшно важно. Ковачът обаче къртеше копитото на вързания Цветко с ковашка тесла пред работилницата и гръмогласно се провикваше.

- Дръж го, обраха ме! Дръж го, крадци!

И той забрави какво искаше.

След това чу грънчене и тракане на множество ножове и вилници и сънено си помисли:

„Дали не ме колят за Коледа?“

И отново потъна сред неопределено стържене, грънчене и люлеене, докато пикочният мехур не го преряза от остро, болезнено желание да пукае. Събуди се, но остана в някакъв полусън, в който всичко се смесваше: в пър-

вия момент не можеше да си спомни как се прави това, а после се чу да хленчи. „Квича като прасе“ - помисли си и заблъска глава в някаква възглавница.

Опита се да отвори очи и на моменти като че ли успяваше, но нищо не виждаше. Още е тъмна нощ, реши той.

Цял ден, а може би два и три, или цяла година хленчи така и не можеше нито да спре, нито да си помогне. Най-после по течението, което усети с бузите си, разбра, че някой се приближи до него.

Приятен женски глас го попита:

- Какво искаш?

Той ясно, макар обигено и цивриво отговори:

- Искам да пукая.

Но кой знае защо се чу някак особено:

- Бо-бо-бо.

Един миг остана смутен и почака дали жената няма да му обясни защо се получи така.

- Боли ли те? - каза тя. - Трябва да боли малко.

- Не! - извика той с онзи чужд глас. - Искам да пукая.

Сега обаче думите му стигнаха до него като:

- По-по-по.

- Ще ти мине - каза жената, като пукаше по леглото му.

И размърргането на въздуха, и шумоленето на роклята подказваха, че го е напуснала.

Той си помисли: „Не вярвам да съм забравил как се казва“. И се изпусна. Болката в пикочния мехур веднага отслабна, отпусна го и се разля в приятна топлина върху корема, бедрата и хълбоците. Тогава заспа спокойно.

Спа без видения много часове, и после се събуди пак сред тъмница, мокър до уши в студено легло, вмирусано на лекарства и урина.

Засрамен, опита голямата превръзка на главата и очите си и дълго не се реши да повика да му помогнат. Когато най-после се осмели да го стори, разбра от санитарката, че пред вратата на стаята му пази стражар и че е изгубил окото си.

Кямил остана спял.

Как тѝй, помисли си в черната си превръзка, все още не вярвайки. И в този момент се срамуваше най-много от пикните.

Кямил трясна с ръка по гърката на сангъка и нещо отлетя от нея.

- Заповядайте, заповядайте - рече.

Приближи се набит мъж с миньорска значка с две кръстосани чукчета в една гунчица. Под карирания каскет на едрата му глава беше израснала четинеста прошарена коса и мъничък, възкрив остър нос, а зад дебелите стъкла на очилата очите му изглеждаха като волски.

Всяка трета-четвърта вечер го чистеше и лъскаше - мислеше, че така го стяга за посещение при някоя женска и се вайкаше: Парата върти гунката, - а господин инженерът още не беше го погледнал и поздравил. Затова беше въпрос на професионална чест да го цака по някакъв начин.

- Каква боя имаш? - попита инженерът. Никога не питаше нищо друго.

Като го гледеше услужливо в очите, Кямил бързо нареди на гърската няколко по-големи и по-малки кутийки.

Клиентът недоволно вдигна крак и посочи с модния си остър чепик:

- Тази. - И жестът, и изборът бяха винаги едни и същи.

След това постави ходилото си върху формата. Без да го погледне повече, разтвори вестника от джоба си и се наведе към светлината от витрината на „Комисиона“.

Преведе от сръбски
Жела Георгиева

(продължава в бр. 6...)